

KAPITOLA PRVNÍ

Soví pošta

Harry Potter byl v mnohém neobyčejně zvláštní chlapec. Už jen tím, že víc než kterékoli jiné období celého roku nenáviděl letní prázdniny. Navíc doopravdy stál o to, aby si mohl vypracovat všechny domácí úkoly, byl však nucen zabývat se jimi jen potají, uprostřed noci. A ještě ke všemu to byl čaroděj.

Byla už téměř půlnoc a Harry ležel na břiše v posteli, s příkrývkou přetaženou přes hlavu jako stan, v jedné ruce držel baterku a na polštáři měl položenou velkou rozevřenou knihu v kožené vazbě (*Dějiny čar a kouzel* od Batyldy Bagshotové). Hrotem svého brku z orlího pera přejížděl po stránce odshora dolů a zamračeně soustředěn hledal, co by mu pomohlo napsat požadovaný esej na téma Upalování čarodějek ve čtrnáctém století – pojednání o jeho bezúčelnosti.

Brk se zastavil nahoře u nadějně vyhlížejícího odstavce. Harry si postrčil kulaté brýle na nose o kousek výš, přisunul baterku až ke knize a četl:

Lidé nedisponující čarodějnými schopnostmi (častěji známí jako mudlové) se sice v dobách středověku nesmírně báli čar a kouzel, nebyli však příliš zdatní v jejich rozpoznávání. Při oněch vzácných příležitostech, kdy se jim podařilo chytit skutečnou čarodějku či kouzelníka, nepřinášelo jejich upálení sebemenší efekt. Čarodějka či kouzelník prostě pronesli základní ohněchladičí zaklínadlo a pak předstírali, že ječí bolesti, zatímco ve skutečnosti si užívali příjemného, lehce šimravého pocitu. Je dokonce známo, že Vendelína Výstřednice našla v upalování takovou zálibu, že se v různých převlecích nechala chytit celkem sedmačtyřicetkrát.

Harry si vložil brk mezi zuby a sáhl pod polštář pro kalamář a svitek pergamenu. Pomalu a nesmírně opatrně odšrouboval víčko kalamáře, namočil do něj brk a pustil se do psaní, ale každou chvíli toho nechal a naslouchal, protože kdyby někdo z Dursleyových cestou na toaletu škrábání jeho brku zaslechl, Harry by pravděpodobně celý zbytek léta strávil zamčený v přístěnku pod schody.

Právě rodina Dursleyových, kteří bydleli v domě číslo čtyři v Zobí ulici, byla důvodem, proč si letní prázdniny nikdy pořádně neužil. Strýc Vernon, teta Petunie a jejich synáček Dudley byli Harryho jediní žijící příbuzní. Byli to mudlové a na kouzla a čáry pohlíželi s pozoruhodně středověkou předpojatostí. O Harryho zemřelých rodičích, kteří oba také patřili k čarodějnému cechu, pod střechou Dursleyových nikdy nepadlo

ani slovo. Teta Petunie a strýc Vernon se celá léta kojili naději, že budou-li Harryho udržovat v co největším ponížení, dokážou z něj ty jeho čarodějné schopnosti vypudit. V tom ke své nesmírné zlosti neměli úspěch, takže nyní žili v hrůze z toho, aby někdo nezjistil, že Harry většinu z uplynulých dvou let strávil ve Škole čar a kouzel v Bradavicích. To nejhorší, na co se teď Dursleyovi zmohli, bylo, že na počátku letních prázdnin zamkli Harrymu učebnice zaklínadel, kouzelnou hůlku, kotlík a koště a zakázali mu mluvit se sousedy.

Odloučení od učebnic představovalo pro Harryho opravdový problém, protože učitelé v Bradavicích mu na prázdniny naložili pořádnou spoustu práce. Jeden z úkolů, obzvláště protivné pojednání o zmenšovacích lektvarech, dostal od profesora Snapea, kterého měl ze všech učitelů nejméně v lásce a od něhož se dalo čekat, že s radostí využije jakékoli příhodné záminky, aby mu na celý měsíc udělil školní trest. Harry se proto v prvním týdnu prázdnin chopil nabízené příležitosti. Zatímco strýc Vernon, teta Petunie a Dudley vyšli ven na předzahrádku, kde se obdivovali novému služebnímu automobilu strýce Vernona (pořádně nahlas, aby to zaregistrovala celá ulice), Harry potichu sešel dolů, otevřel pakličem zámek přístěnku pod schody, popadl několik učebnic a schoval je ve své ložnici. Říkal si, že pokud povlečení nepokaňká inkoustem, nebudou Dursleyovi vědět, že po nocích studuje čáry a kouzla.

Harry se všemožně snažil nevyvolávat se strýcem a tetou žádné rozmišky, protože už tak na něj byli pořádně nakvašení, a to jen proto, že mu pouhý týden po začátku školních prázdnin telefonoval jeden z jeho kouzelnických spolužáků.

Ron Weasley, který v Bradavicích patřil k Harryho nejlepším kamarádům, pocházel z kompletně kouzelnické rodiny. To znamenalo, že se vyznal ve spoustě věcí, o nichž Harry neměl sebemenší ponětí, avšak ještě nikdy v životě netelefonoval. Obrovskou smůlou bylo, že když zavolał, zdvihl sluchátko strýc Vernon.

„U telefonu Vernon Dursley“

Harry, který byl právě náhodou ve stejné místnosti, ztuhl, když slyšel Ronův hlas odpovědět:

„HALÓ? HALÓ? SLYŠÍTE MĚ? CHTĚL – BYCH – MLUVIT – S HARRYM – POTTEREM!“

Ron tak hulákal, že sebou strýc Vernon poplašeně škubl, přidržel si sluchátko třicet centimetrů od ucha a zahlížel na ně se směsicí vzteku a obav.

„KDO VOLÁ?“ zaburácel rozhořčeně směrem k mluvítku. „CO JSTE ZAČ?“

„RON – WEASLEY!“ zařval Ron v odpověď, jako by se strýcem Vernonem stáli na opačných stranách fotbalového hřiště. „JSEM – HARRYHO – KAMARÁD – ZE ŠKOLY –“

Malá očka strýce Vernona se přetočila směrem k Harrymu, jehož nohy jako by zarostly do podlahy.

„TADY ŽÁDNÝ HARRY POTTER NENÍ!“ rozkřikl se a držel teď sluchátko na délku natažené paže, jako by měl strach, že vybuchne. „NEVÍM, O JAKÉ ŠKOLE TO MLUVÍTE! UŽ MI NIKDY NEVOLEJTE! NECHTE MOJI RODINU NA POKOJI!“

A praštil sluchátkem zpátky do vidlice, jako by se zbavoval jedovatého pavouka.

Hádka, která následovala, patřila k nejhorším vůbec.

„JAK SES MOHL OPOVÁŽIT DÁT TOHLE ČÍSLO LIDEM – LIDEM, JAKO JSI TY SÁM!“ zahřímal strýc Vernon a poprskal Harryho od hlavy k patě.

Ron si očividně uvědomoval, že dostal Harryho do maléru, protože už znovu nezavolał. Neozvala se mu ani Hermiona Grangerová, jeho druhá nejlepší kamarádka z Bradavic. Harry se domýšlel, že Ron Hermionu varoval, aby to nedělala, což byla škoda, protože Hermiona, nejchytřejší čarodějka v Harryho ročníku, měla mudlovské rodiče, telefonovat uměla velice dobře a dalo se počítat s tím, že bude mít dost rozumu, aby neprozrazovala, že chodí do Bradavic.

A tak se stalo, že Harry od svých kouzelnických přátel pět dlouhých týdnů neslyšel jediné slovo, a letošní léto bylo téměř stejně nesnesitelné jako to loňské. Dočkal se jen jednoho, opravdu nepatrného zlepšení: poté, co odpřísáhl, že nebude svou Hedviku používat k posílání dopisů žádnému ze svých kamarádů, dostal povolení vypouštět ji na noc ven. Strýc Vernon k tomu svolil kvůli randálu, který Hedvika tropila, když byla neustále zavřená v kleci.

Harry se uprostřed pojednání o Vendelíně Výstřednici zarazil, zpozorněl a znovu nastražil uši. Ticho ve ztemnělém domě rušilo jen vzdálené chrochtavé chrápání jeho neuvěřitelně otylého bratránka Dudleyho. Uvědomil si, že už musí být velice pozdě. Oči ho pálily únavou a napadlo ho, že by snad ten esej mohl dopsat zítra večer...

Zašrouboval uzávěr kalamáře, zpod postele vytáhl starý polvak na polštář, uložil do něj baterku, *Dějiny čar a kouzel*, svůj